

Cuvintele unui fiu rostite lângă sicriul tatălui său

Nu eram sigur că o să am tăria să vă spun câteva cuvinte, numai dacă mă ajută exemplul unui frate credincios, cu care m-am întâlnit săptămâna trecută la o conferință în republica Moldova. Și dumnealui în vârsta de 82 ani a avut o situație, o situație în care a fost invitat într-o sâmbătă să predice la o căsătorie. A fost dorința, știindu-l un om credincios aproape de Domnul, a fost dorința a doi tineri căsătoriți, și dânsul a făcut-o. A făcut-o, deși cu o zi înainte, după suferințe de nespus, fiica lui a plecat în veșnicie. El a trecut pe la locul unde era expusă și dumnealui s-a dus și a vestit Cuvântul. Și am fost încurajat că eu cu dumnealui avem ceva în comun, Îl avem pe Hristos. Și m-am gândit că Acela care l-a întărit pe dumnealui poate să mă întărească și pe mine să vă spun câteva cuvinte. Așa cum zicea C., când vorbea de suferință, aș dori să vă mulțumim că ne sunteți alături și astăzi și ați fost și în ultimele luni foarte dificile, chiar dacă ne-ați sunat mai des sau mai rar sau chiar dacă nu ne-ați sunat deloc, știm că l-ați iubit pe tata, știm că ne iubiți și pe noi și ne bucurăm că ne sunteți alături, și într-adevăr a fost o suferință dificilă și am putut să meditez mai mult în această perioadă la ceea ce înseamnă suferința. Înțeleptul Iov, care a avut atât de mult de suferit pe acest pământ, a putut să spună; „pentru că omul se naște pentru necaz, așa cum scânteia zboară în sus”. Un singur destin: scânteia se duce în sus de fiecare dată. Așa că fiecare om trebuie să treacă prin necazuri. Și Domnul nostru Isus Hristos ne-a spus lucrul acesta; ne-a spus „în lume veți avea necazuri”. Și așa cum am auzit mai devreme, nu le avem pentru că Dumnezeu nu este sensibil, nu le avem pentru că Dumnezeu nu este iubitor, ci le avem din cauza păcatului, din cauza neascultării de Dumnezeu. Suferința, boala, toate aceste lucruri au intrat în lume și Dumnezeu vrea să învățăm în momentele în care trecem prin suferințe, să luăm ce este bun, și poate ne întrebăm, ce este bun în necaz, ce a fost bun în situația noastră? De ce nu era mai simplu ca tata să plece în octombrie, ușor, atunci când a avut infarctul, într-o clipă? De ce a fost nevoie de aceste trei luni, de ce a fost nevoie de ore întregi de terapie intensivă? De ce a fost nevoie de atâtea perfuzii, de-atâtea ședințe grele de dialize, de ce au trebuit lucrurile acestea? Și acestea au fost pentru că Dumnezeu ne iubește, pentru că *noi* trebuia să trecem pe aici, pentru că *el* trebuia să treacă pe aci. Și există un bine în tot acest drum al suferinței, există un bine omenesc, uman. Dacă tata nu trecea pe aici eu n-aș fi știut niciodată cât de mult îl iubesc, și eu n-aș fi putut niciodată să-i arăt cât de mult îl prețuiesc, dar momentele prin care el trecut m-au făcut să-mi dau seama cât de prețios este el pentru mine și m-au făcut să-mi dau seama ce relație minunată avem, pe care n-am avut-o pe când era sănătos, dar acum fiind în durere, fiind în necaz, s-a creat o relație minunată între noi. Dar mai este și un alt bine, nu un bine omenesc, uman, mai este un bine spiritual. Dacă tata n-ar fi trecut pe aici – mi-aduc aminte când m-a sunat, când a început drumul acesta greu de suferințe era la spital la C. L., eram cu fratele și prietenul meu G. din Bv., și mi-a zis dacă vii la trei poate o să fie prea târziu, nu mă mai găsești, dar l-am găsit și am stat un timp de vorbă cu el, și acum în suferință m-a întrebat ceva ce nu mă întrebese niciodată: Cum să mă rog? – așa m-a întrebat – Cum să mă rog? Și am stat cu el și l-am învățat cum să se roage, și i-am spus anumite lucruri. Și nu doar atât am fost lângă el. Mă

chema în anumite momente în care era neliniștit și puteam să-i deschid Scriptura, să-i vorbesc despre David, care și el a avut luptele lui și temerile lui. Dar David într-un Psalm spune: „Eu L-am căutat pe Domnul și El m-a scăpat de toate temerile mele.” Și i-am zis: Tu de ce nu ești ca David? ... Tu de ce nu ești ca David? Și s-a uitat la mine și mi-a zis: Pentru că nu L-am căutat destul! Am zis: Ai răspuns bine! Și am avut și alte momente în care i-am vorbit de bătrânul Simeon, care a putut să plece liniștit din lumea aceasta, pentru că a cunoscut mântuirea, pentru că L-a cunoscut pe Domnul Isus Hristos și a putut să plece, a putut să spună: Doamne, lasă-l pe robul Tău să plece în pace, și i-am spus: Așa trebuie să plecăm din lumea aceasta. Au fost multe momente minunate pe care le-am petrecut alături de el în această perioadă, multe momente în care am putut să mă rog lângă el, multe momente în care am putut să mă rog cu voce tare, sau să mă rog în liniște. Cel mai special cred că a fost într-o noapte în care la trei dimineața a rugat-o pe mama să mă sune să cobor puțin la el. Și am făcut-o, și nu i-am zis mare lucru. Era foarte neliniștit. Am încercat să-i pun niște cântări creștine, dar m-a luat pe mine somnul ascultându-le. Până la urmă le-am oprit și doar am stat și l-am ținut de mână. Ne-am băgat amândoi sub aceeași plapumă și l-am ținut de mână și ca să n-audă cum plângeam și suspinam, mă chinuiam și mă rugam în inima mea. Și știu că Dumnezeu este credincios și toate rugăciunile acelea Dumnezeu le-a ascultat și le-a făcut exerciții de inimă în această perioadă. Exerciții în care pe patul de spital, el care n-a vorbit niciodată de Dumnezeu, spunea: Doamne, mai ține-mă, și-apoi du-mă și pe mine acolo unde este bine. Și toată această suferință prin care noi am trecut, meditănd la ea, pentru mine a fost o binecuvântare, pentru că încercam să fiu tare în prezența lui, dar când rămâneam singur mă prăbușeam în lacrimi la picioarele Domnului și am putut să-L cunosc pe Dumnezeu altfel: să experimentez un Dumnezeu care se coboară lângă tine pe genunchi, un Dumnezeu care te ia în brațe, un Dumnezeu care îți șterge lacrimile. Și așa putea să văd în tot acest tablou, că Dumnezeu a făcut totul perfect: este un verset din Psalmi unde spune că „Dumnezeu, calea Lui este desăvârșită”. De vineri seara, de la acea conferință, unde a predicat acel frate în vârstă, s-au citit mai multe texte, dar mă urmărește un verset, după ce Domnul Isus Hristos l-a vindecat pe un surdo-mut la Marcu 7.37, cei care erau acolo spuneau așa: „Și erau uimiți peste măsură spunând: Toate le face bine”. După ce am aflat această veste tristă, E. a venit sus lângă mine și am început să ne rugăm; el a menționat aceste cuvinte în rugăciunea lui: „El toate le face bine.” E un adevăr minunat de care noi ne bucurăm și în necaz și în întristare: Domnul Isus Hristos este perfect, desăvârșit, El le face toate bine. Și este o durere mare pentru noi cei ce suntem în familie, e o durere mare să pierzi pe cineva drag. Dar e o durere și mai mare, de care omul poate să aibă parte pe pământul acesta: să-L pierzi pe Hristos. Să-L pierzi pe Hristos în călătoria ta pe acest pământ, să-L pierzi pe Hristos când vine această clipă grea, să-L pierzi pe Hristos pentru eternitate. Dacă așa avea un îndemn pentru toți cei care sunt prezenți, pentru cei care nu-L cunoașteți pe Domnul Isus, este un cuvânt al Scripturii care spune: „Sfășiați-vă inimile” (Ioel 2.13). Sfășiați-vă inimile și deschideți-le, faceți loc să intre Domnul slavei. Există o singură credință. Noi vorbim că voi sunteți de-un fel, noi suntem de alt fel. Acestea sunt lucruri de pe pământul acesta, sunt culte; sunt lucruri care nu au legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Există o

singură credință vie, dintr-un singur motiv, că Dumnezeu Tatăl ne-a dat tuturor un singur Salvator și ne-a lăsat un singur mesaj, mesajul acesta glorios al Evangheliei, pe care frații și prietenii mei vi l-au transmis încă o dată mai devreme. Un verset din Proverbe spune: „O veste bună dintr-o țară îndepărtată este ca apele reci pentru suflet”. Această veste bună a Evangheliei, de departe, din cer, a coborât la noi prin Domnul Isus Hristos viu. Toate sufletele care însetează după pace, după o relație vie cu Dumnezeu trebuie să creadă acest mesaj. Și dacă vă întrebați de ce înmormântarea aceasta a fost simplă, de ce nu se întâmplă ca altă dată, de ce nu am aprins o lumânare, de ce n-am aprins câteva candelă? Motivul este unul simplu: că noi îl cunoaștem pe Acela care a afirmat despre Sine: „Eu sunt lumina lumii”. El este cel care luminează în inimile noastre, El este Cel care este viu, pentru că Isus Hristos pentru noi cei dragi nu este un personaj istoric dintr-o carte veche, Isus Hristos este viu. Și Același Isus care era lângă Marta și lângă Maria, Același Isus S-a coborât și lângă noi. Același Isus ne-a iertat. De ce nu ne-am făcut cruce, o dată sau de mai multe ori? Răspunsul este din nou foarte simplu: Pentru că crucea Lui de la calvar este în inima noastră. Așa am căpătat pace, așa am căpătat iertare, privind sincer acolo, acolo unde am descoperit cât de mult ne-a iubit, cât de mult s-a jertfit pentru noi; să coboare din glorie, să fie așezat între doi tâlhari. Crucea Lui e în fiecare zi în inimile noastre. Și vă implorăm pe cei care poate ați crezut că sunteți credincioși, poate v-ați gândit că nu e momentul să vă ocupați cu lucrurile acestea, poate considerați că e bună și credința, e suficientă ceea ce am moștenit: n-am moștenit nimic, am auzit ce-am moștenit – am moștenit o natură păcătoasă. Și m-aș bucura tare mult ca fiind această ocazie nefericită să fie inimi cercetate, să se deschidă pentru Evanghelia care ne vorbește despre Fiul Său. Aș avea un îndemn și pentru cei credincioși, același pe care-l spunea și C.. Cât de important este cum trăim înaintea oamenilor! Mă gândeam că prin plecarea lui tata l-am pierdut pe cel mai fidel ascultător al meu. El se mulțumea și cu cinci minute, dacă eram obosit, și cu mai multe ore, dacă aveam timp să stau cu el la spital. El era cel mai fidel ascultător și el mă dorea în prezența lui, pentru că el înțelesese cumva că eu am o legătură cu cerul, că Domnul e cu mine și că eu sunt cu Domnul. Și cumva voia el să fiu acolo, să-i spun câte ceva. Și cât de mult m-am bucurat în această perioadă, că această impresie am lăsat-o eu în inima tatălui meu: eu sunt un om credincios, care-L iubesc pe Domnul, care-L aștept pe Domnul și mi-aș dori ca toți să putem să lăsăm în inimile celor dragi această impresie; nu că suntem cineva, ci că îl iubim pe Domnul Isus Hristos și că avem o relație vie cu El.

N-aș vrea să închei, până nu le zic și celor dragi câteva cuvinte pentru mama, așa cum spunea și E.; tu nu ești singură, și eu nu aș spune că nu ești singură că ne ai pe noi; nu ești singură, căci L-ai găsit pe Hristos, nu ești singură, căci L-ai găsit pe adevăratul Mire. Mă gândeam că tata poate în slăbiciunea lui omenească nu a știut să te aprecieze sau să-ți vorbească așa cum ai meritat. Dar Domnul Isus Hristos este desăvârșit. El te-a așteptat cu răbdare, ți-a cucerit inima și te-a pus într-o relație minunată. Și Acela de care te bucuri și te-ai bucurat în acești ani, citind Scriptura zile la rând, ore la rând, tot Acela va fi lângă tine și în continuare, până într-o zi când te va duce lângă El în glorie, pentru că te iubește. Iar pentru tine, C., fratele meu mai mare, mă gândeam că poate doar când eram eu bebeluș și tu aveai trei ani,

am fost fratele mai mic, dintotdeauna m-am simțit că eu sunt mai mare, că eu trebuie să te apăr pe tine, că eu trebuie să am grijă de tine, că eu trebuie să fiu cumva în urma ta, și am făcut lucrul acesta, dacă m-aș referi și puțin la Scriptură, nu că sunt un înșelător ca Iacov și am vrut să-ți iau dreptul de întâi-născut, ci pentru că te iubesc, și îmi aduc aminte, după ce eu m-am întors la Dumnezeu, noi încă locuiam împreună, și când tu plecai de acasă eu rămâneam singur și mă duceam în camera ta și mă rugam pentru tine. Ce minunat că și acele rugăciuni au fost ascultate. Ce minunat că eu în urmă cu cinci ani și tu anul trecut, după ce am trăit o viață ca fii risipitori, ne-am întors acasă. Și nici noi nu suntem singuri după plecarea lui tata, pentru că noi îl chemăm și îl avem pe Dumnezeu ca Tată. Un Tată care nu ne-a reproșat nimic, atunci când ne-am întors la El, ne-a îmbrățișat, un Tată care ne-a purtat de atunci până acum și un Tată care ne va purta în continuare, și vom ajunge acolo sus, în casa Tatălui, și acolo ne vom bucura de o dragoste desăvârșită, dintr-un singur motiv: că și pe mine și pe tine ne iubește Tatăl nostru ceresc cu dragostea cu care L-a iubit pe Fiul Său Isus Hristos. Și când privim la modul minunat în care El a lucrat în viețile noastre, în familia noastră, când privim la tot ceea ce El a făcut pentru noi, nu putem decât, eu și tu, câte zile ne-a mai dat să trăim, să trăim spre gloria acestui Tată.

Și aș dori să ne ridicăm în picioare și să încheiem acest moment cu rugăciune:

Tatăl nostru din ceruri, ne plecăm inimile înaintea Ta cu mulțumire cu recunoștință pentru tot ceea ce Tu ne-ai dăruit, îți mulțumim. Îți mulțumim în mod deosebit pentru tatăl nostru, pe care ni l-ai dat pe pământ. Îți mulțumim că ne-ai dat harul, răbdarea, dragostea de-al îngrijii, de-ai fi alături, dar mai ales să-i vorbim despre Tine și despre Fiul Tău preaiubit.

Îți mulțumim că și astăzi, având parte de despărțire tristă, am putut să deschidem Scripturile, să lăsăm ca inimile noastre să fie încurajate de Tine, pentru că Tu poți să faci lucrul acesta. Dar am putut să deschidem Scripturile și să transmitem încă o dată către cei prezenți mesajul salvării. Te rugăm, Tatăl nostru, pentru cei care nu au gustat adevărata fericire, pentru cei care nu se bucură de iertare, pentru cei care nu știu de unde vin și încotro se duc, Te rugăm să-i binecuvântezi Tu cu credință, cu har, cu pocăință. Te rugăm să le dăruiești viața veșnică.

Te rugăm pentru noi cei credincioși să ne ajuți Tu să experimentăm ceea ce spunea psalmistul: „Cât despre mine fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu.” Să ne ajuți Tu câte zile vom mai avea pe pământul acesta, în lumea morții și a durerii, să căutăm fața Ta, Doamne, să cercetăm Scripturile, să-L descoperim pe Fiul Tău, glorios și strălucitor, așa cum este El. Și ajută-ne să facem lucrul acesta, ajută-ne să trăim spre gloria Ta, să nu privim cu teamă momentele dificile și să fim printre aceia care nu privesc în jos, ca să fie lacrimi, ci privesc în sus, către Tine, către Fiul Tău preaiubit. Și suntem convinși, Doamne, că astăzi lui tata nu-i spunem „Adio!”, ci-i spunem „La revedere” și așteptăm cu bucurie clipa când Domnul Isus Se va întoarce pe norii cerului. Te slăvim pe Tine și glorificăm Numele Lui mare și sfânt și îți mulțumim. Amin.